

TALONPOIKAISTO JA PALKKATYÖ

Narodnikeilla ei ole toista niin tavanomaista fraasia kuin se, että marxilaiset „panevat” työtätekevät „otsa otsaa vasten” erottamalla palkkatyöläiset talonpojista ja asettamalla edelliset viimeksi mainittujen vastakohtaksi. Eikä ole toista sen valheellisempaa fraasia verhoamassa palkkatyöläisten riistäjän, pienen yrittäjäsännän, pikkuporvarin, etujen puolistelua.

Kas tässä mielenkiintoisia tietoja Moskovan zemstvo-tilastojulkaisusta vuodelta 1913 („Taloustilastokokoelma”, VII vihko, M. 1913). Moskovan tilastotieteilijät ovat tutkineet vihannesviljelyä ja puutarhanhoitoa Moskovan ujestissa. Tutkimus käsitti yli 5.000 talonpoikaistaloutta, jotka tilastomiesten toimesta on jaettu 7 piiriin sen mukaan, kuinka kaukana ne ovat Moskovasta ja kuinka intensiivisesti taloutta hoidetaan (t.s. kuinka paljon pääomaa ja työtä kulutetaan maan kutakin desjatiinaa kohti).

Verrattain yksityiskohtaisesti on tutkittu talonpoikien käyttämää palkkatyöväkeä koskevaa kysymystä. Mitä on saatu selville?

Ensimmäisissä neljässä piirissä on työläisiä palkkaavia talouksia yhteensä 67 prosenttia (t.s. enemmän kuin kaksi kolmasosaa talouksien kokonaismäärästä), muissa piireissä 43 prosentista 64 prosenttiin. Tästä käy selville, että valtava enemmistö Moskovan lähistön talonpoikaistalouksista on työläisiä palkkaavia pikkukapitalistien talouksia.

Vieläkin mielenkiintoisempia ovat tiedot niiden talouksien lukumäärästä, jotka palkkaavat työläisiä vuodeksi tai joksikin määräkaudeksi. Sellaisten talouksien prosenttiluku oli:

I piirissä	26,6	prosenttia
II "	16,7	"
III "	16,4	"
IV "	19,0	"
V "	9,9	"
VI "	5,0	"
VII "	6,4	"

Tavallisesti on vuosi- tai kausityöläisiä käyttävien talonpoikien prosenttiluku sitä suurempi, mitä intensiivisempi piiri on.

Mutta koko piirejä koskevissa tiedoissa on kunkin piirin köyhät ja rikkaat talonpojat yhdistetty. Nämä tiedot ovat siis hyvin ylimalkaisia ja *kaunistelevat* todellisuutta *hämänten* köyhyyden ja rikkauten välisen, proletariaatin ja porvariston välisen ristiriidan.

Ottakaamme maan käyttöön (t.s. viljelysmaiden määrään) perustuvat eri talousryhmiä koskevat tiedot. Nämä tiedot ovat paljon luotettavampia kuin tiedot osuusmaanhallinnasta, joka on *jopa Moskovian lähistölläkin* tähän saakka säilyttänyt maaorjuudellis-kaavamaisen luonteensa: vähän osuusmaata omistavien talonpoikien keskuudessa on rikkaita, jotka vuokraavat itselleen maata, ja paljon osuusmaata omistavien talonpoikien keskuudessa on köyhiä, jotka antavat osuusmaata vuokralle, sekä maattomia, oikeammin sanoen taloudettomia talonpoikia.

Taloudettomien talonpoikien keskuudessa on työläisiä palkkaavien prosentti kaikissa piireissä nolla. Se on ymmärrettävää. Taloudeton on itsekin proletaari.

Talonpojat, joiden taloudessa on maata alle $\frac{1}{2}$ desjatiinaa: palkkatyöläisiä käyttävien talouksien prosenttiluku vaihtelee 0:sta (nollasta) 57 prosenttiin (otamme yhden kolmesta alaryhmästä, ettemme mutkistaisi asiaa).

$\frac{1}{2}$ —1 desjatiinaa maata omistavat talolliset: palkkatyöläisiä käyttäviä talouksia 0—100%.

1—3 desjatiinaa maata omistavat talolliset: palkkatyöläisiä käyttäviä talouksia 46%—100% (eri piireissä).

3—5 desjatiinaa maata omistavat talolliset: palkkatyöläisiä käyttäviä talouksia 66%—97%.

5—10 desjatiinaa maata viljelevät talolliset — palkkatyöläisiä käyttäviä talouksia 75%—100%.

Huomaamme tästä selvästi, että taloudettomat talonpojat ovat itsekin proletaareja (palkkatyöläisiä). Ja mitä suurempi talous on, sitä *useammin* harjoitetaan palkkatyön riistoa:

jopa 3—5 desjatiinaa omistavienkin talollisten joukossa on jo vähintään $\frac{2}{3}$ kaikista talollisista palkkatyön riistäjiä!

Tämä on tavallinen, yleisesti tunnettu ja ilmeinen tosiasia, jota narodnikit vääristelevät. Se, mitä tapahtuu Moskovän lähistöllä, tapahtuu — joskin heikommin — kaikkialla. Kaikki tietävät, että jokainen kaupunki, jokainen virsta rautatietä vetää talonpoikaistaloutta kaupankäynnin ja kapitalistisen kierron piiriin. Ainoastaan „vasemmistonarodnikit” eivät halua nähdä totuutta, joka musertaa heidän pikkuporvarillisen teorian.

Tämä totuus on se, että jokainen virsta rautatietä, jokainen uusi puoti maaseudulla, jokainen ostoa helpottava osuuskunta, jokainen tehdas j.n.e. vetää talonpoikaistaloutta kauppavaihdon piiriin. Ja tämä merkitsee sitä, että talonpoikaisto jakautuu proletaareiksi ja työväkeä palkkaaviksi pikkuisänniksi.

Talonpoikaistaloudessa ei voida suorittaa ainoatakaan sellaista parannusta, joka ei voimistaisi vaurastuvien talouksien harjoittamaa palkkatyön riistoa.

Sen vuoksi vain marxilaiset puolustavat työn etuja asettamalla proletaarit, palkkatyöläiset, etusijalle sekä kaupungissa että maaseudulla.

Narodnikit sitä vastoin puolustavat (käytännössä) palkkatyövoimaa riistävien etuja, kun jaarittelevat „talonpoikaistosta” ja „talonpoikaistaloudesta”, sillä mitä enemmän talonpoika on „isännän” kaltainen, sitä kovemmin hän riistää palkkatyötä.

Porvariston edut (porvariston, jonka perässä narodnikit laahustavat sokeasti) vaativat sekoittamaan toisiinsa talonpoikaiproletariaatin ja talonpoikaistorvariston.

Proletariaatin edut vaativat taistelemaan tuota sekoittamista vastaan, tekemään luokkarajat selviksi kaikkialla, muun muassa talonpoikienkin keskuudessa. Ei ole mitään syytä pettää itseään ja muita puhumalla „talonpoikaistosta”: opittakoon itse ja opetettakoon talonpojille, että talonpoikaistonkin keskuudessa proletariaatin ja porvariston välinen kuilu käy päivä päivältä yhä syvemmäksi.